

UTELOVLJENJE
MBS054
Dr. Arnold G. Fruchtenbaum

*I Reč telom postade, i nastani se među nama. I videsmo slavu njegovu, slavu kao
jedinorođena od Oca, puna milosti i istine*
(Jovan 1:14)

UVOD

Termin (Incarnation), „Utelovljenje”, dolazi od Latinske reči koja znači „u telu”. To znači da je Bog na sebe uzeo ljudsku prirodu. Zato što je Bog Sin, Druga Osoba Trojstva, Onaj koji je postao utelovljen, ili u telu, verovatno bi bilo ispravnije i prikladnije za reči da je Logos, ili Reč telom postala, nego da kažemo da je Bog postao čovek, iako su obe ove izjave istina. Utelovljenje znači da su se odjednom, u jednoj Osobi, pojavile dve prirode. Te dve prirode uvek su bile razdvojene i nikada se nisu pomešale unutar te Osobe.

Ovu studiju o Utelovljenju podelićemo u sedam delova: doktrina o Utelovljenju, sredstva Utelovljenja, razlozi i svrha Utelovljenja, karakter Utelovljenog Mesije, ljudskost Mesije, poniženje Mesije, i Božanstvo Mesije.

I. DOKTRINA O UTELOVLJENJU

Postoje pet glavnih odlomaka unutar Pisama koji imaju veze sa doktrinom o Utelovljenju.

A. Jovan 1:1-14

Najduži odlomak nalazimo u Jovan 1:1-14. Kada govorimo o Utelovljenju postoje četiri ključna elementa, i sva četiri su iznešena u stihovima 1-14:

Stih 1 kaže: ***U početku je bila Reč, i Reč je bila kod Boga, i Reč je bila Bog.***

Stih 14 kaže: ***I Reč je postala telo, i nastanila se među nama. I mi smo gledali slavu Njegovu, slavu kao Jedinorođena od Oca, punog milosti i istine.***

Prvi ključni element je da je Reč bila ***U početku*** (stih 1a). Drugi element glasi, ***Reč je bila kod Boga*** (stih 1b). Koliko god da je Bog bio, Reč je bila. Ako je Bog večan, Reč je večna. Treći element je ***Reč je bila Bog*** (stih 1c). To da je Reč bila kod Boga, a to je drugi element, a ipak je Bog, a to je treći element, može da se objasni samo u terminima Trojstva. Reč je bila kod Boga, i stoga različita od Boga, jer Reč nije Otac, niti je Reč Duh Sveti. Ali je Reč bila Bog i to je tako jer je Reč Sin. I četvrti element jeste da je ***Reč postala telo*** (stih 14). Reč koja je u početku bila kod Boga, koja je bila Bog, u određenom trenutku ljudske istorije uzela je na sebe telo, postavši čovek, i to je Utelovljenje.

B. Rimljani 1:3-4

o Sinu svojemu, rođenu iz potomstva Davidova po telu, postavljenu Sinom Božijim, u sili, po Duhu svetosti, vaskrsenjem iz mrtvih, o Isusu Hristu Gospodu našem.

Dve ključne fraze koje se odnose na Utelovljenje nalazimo u ovom odlomku: *po telu* (stih 3) i *po Duhu svetosti* (stih 4). Ovo je Utelovljenje. On je postao čovek po telu. To je učinjeno i postignuto sa moći Duha Svetog; stoga, to je isto tako i po Duhu.

C. Filipljanima 2:6-8

koji se, premda u obličju Božijem, nije otimao da bude jednak Bogu, nego sama sebe obezvređi uzevši obličje sluga i postavši ljudima sličan. I našavši se u obličju poput čoveka, ponizi sam sebe postavši poslušan do smrti, i to do smrti na krstu.

Tri ključna elementa koja se odnose na Utelovljenje nalazimo u ovom odlomku. Prvo, Ovaj je oduvek postojao u obličju Božijem (stih 6); u celokupnoj večnosti prošloj, On je postojao *u obličju Božijem*, zato jer je On bio Druga Osoba Trojstva, Bog Sin. Drugo, On koji je postojao u obličju Božijem kroz čitavu večnost u jednom trenutku ljudske istorije, učinjen je *u obličju poput čoveka* (stih 7). To je izjava o Utelovljenju: On je učinjen sličan grešnom čoveku. Korišćenje termina, *poput*, ne znači da on stvarno nije bio čovek. Termin, *poput*, ili (*ljudima sličan*), naglašava sličnost sa grešnim ljudima, i to tako da samim posmatranjem, On se nije razlikovao od bilo kog drugog čoveka. Osim, u Njegovom slučaju, On nije počinio nikakav greh. On je bio apsolutno stvarno ljudsko biće, istinski čovek, ali ne grešan čovek. Treće, On je bio *u obličju poput čoveka* (stih 8). Još jednom, On je izgledao poput svih drugih ljudi. Utelovljenje znači da je On na sebe uzeo telo i postao čovek.

D. I. Timoteju 3:16

Po sveopštem priznanju, velika je tajna pobožnosti: On koji je očitovan u telu, Opravdan u duhu, Viđen od anđelā, Propovedan među narodima, Uzverovan u svetu, Vaznet u slavi.

Naglasak ovog stiha je u tome da je On bio očitovan u telu; to je izjava o Utelovljenju.

E. Jevrejima 2:14

Dakle, budući da su deca dionici tela i krvi, tako i on sam u tome uze udela da smrću uništi onoga koji imaše moć smrti, to jest đavola.

Ključna fraza u ovom stihu koja se odnosi na Utelovljenje jeste *dionici tela i krvi*. Grčka reč za ovo dionici znači „uzeti udela u”. On je uzeo udela u nečem. Ono u čemu je uzeo udela jeste ljudsko telo.

Iz ovih pet odlomaka iz Pisama koji govore o Utelovljenju izvučena je doktrina o Utelovljenju.

II. SREDSTVA UTELOVLJENJA

Koja su onda sredstva Utelovljenja? Kako je Bog postao čovek? Sredstva Utelovljenja uključuju tri stvari.

Prvo, Utelovljenje uključuje Duha Svetog (Luka 1:35). Kada je Marija upitala kako je začće moguće jer ona je devica, anđeo je odgovorio da će Duh Sveti doći na nju, oseniti je i tako će se dogoditi čudesno začće. Onaj koji generiše, koji pokreće Utelovljenje, jeste Duh Sveti. Duh Sveti došao je na Mariju i sila Svevišnjega osenila je. Duh je radio da rodi, ili da začne ljudskost Mesije. On je oduvek bio Bog, tako da Božanstvo nije to šta je trebalo da se generiše; samo je Njegova ljudskost trebala da bude generisana. Božanstvo je postalo sudionik Marijine ljudskosti, ali istovremeno, isključilo je Marijinu grešnu prirodu. Posredstvom zasenjivanja od strane Duha Svetog, sa moći Svevišnjega, Duh Sveti je generisao ljudskost Ješue (Isusa) Mesije. Duh Sveti generisao je začće. Ono šta iz toga proizlazi jesu prema Luka 1:35, dve stvari: prvo, sveto; i drugo, Sin Božiji, Bog-Čovek.

Drugo, Utelovljenje uključuje Devicu Mariju. Njeno devičanstvo potvrđeno je u dva od četiri Evanđelja (Matej 1:18, 22-23; Luka 1:27, 34). Začće je bilo natprirodno. Zbog toga što je Marija bila devica, bilo je neophodno da se dogodi natprirodno. Ljudi često govore o čudu Devičanskog Rođenja, ali, tehnički govoreći, nije zapravo rođenje to šta je natprirodno; Ješua je rođen poput sveke druge bebe. Nije rođenje to šta je bilo čudesno, već začće. Žensko jajašce pripadalo je Mariji, tako da je Isus bio pravi sin Marije, ali nikakvog semena muškarca tu nije bilo. Stoga, Ješua nije imao prirodnog oca, i to je razlog zašto je začće trebalo pokretačku moć Duha Svetog. S jedne strane, Duh Sveti je sredstvo, ali s druge strane, i Devica Marija je takođe sredstvo preko kojeg se dogodilo Utelovljenje.

Treće, Utelovljenje je uključivalo Devičansko Rođenje, kroz kojeg se rodio Utelovljeni Čovek. Ovo je predviđeno u Postanku 3:15, i u Isaija 7:14, i konačno je došlo ispunjenje u Matej 1:16.

III. RAZLOZI I SVRHA UTELOVLJENJA

Koji su razlozi i koja je svrha, ili ciljevi Utelovljenja? Postoji dvanaest razloga zašto se Utelovljenje dogodilo. Prvo, Utelovljenje je bilo uslovljeno ljudskim grehom. Luka 19:10: ***Jer Sin čovečji došao je da traži i da spase izgubljeno.***

Još opširniji odlomak koji nam kaže da je to razlog Utelovljenja nalazimo u Jovan 3:13-21. Svrha Utelovljenja jeste da se spasi grešnici. Kako bi platio kaznu za greh, Ješua je morao da bude učinjen „poput”, ili „u obličju” grešnog tela. On nije učinjen grešnim, ali gledano izvana, On je izgledao poput svakog drugog čoveka. Bilo je neophodno za Njega da bude obličjem nalik grešnom telu, jer je On došao upravo zato, da umre za grešnike. Utelovljenje je bilo uslovljeno ljudskim grehom, u smislu da je ljudski greh trebao Utelovljenje. Kao što nam Jevrejima 2:14 i kaže, bilo je potrebno za Njega da uzme udela u telu i krvi kako bi mogao da tretira sa pitanjem greha.

Drugo, Utelovljenje je otkrilo Oca ljudima u odnosu na istine o Ocu (Matej 11:27; Jovan 1:18; 14:9). On je došao sa ciljem da objavi Oca, prema Jovan 1:18: ***Boga niko nikada nije video: jedinorođeni Sin koji je u krilu Očevu, on ga je objavio.***

On je došao da objavi Oca; stoga, u Njegovim propovedima i razgovorima, On je otkrivao prirodu Oca. U Jovan 14:8-9, kada je jedan od Njegovih učenika upitao Isusa: ***pokaži nam Oca***, On je odgovorio: ***Ko je video mene, video je Oca.*** Sve šta je istina o prirodi Oca istina je i o Sinu.

Treće, Utelovljenje je vernicima dalo primer kako treba da žive (I Petrova 2:21; I Jovanova 2:6). U Svojoj ljudskosti, Ješua je živeo načinom života koji bi vernik trebalo da oponaša. Ovo ne uključuje samo dobra vremena, već isto tako i loša vremena. Ne samo da nam bude primer u Njegovoj snazi, već i Njegove patnje treba da nam budu primer. On je prošao kroz patnje na jedan ponizan način, i oni koji Mu veruju trebalo bi da prolaze kroz svoje patnje imitirajući Njega. On je postao čovek kako bi nam dao primer kako da živimo.

Četvrto, Utelovljenje je dalo žrtveni prinos za greh (Jevrejima 2:9; 10:1-10; I Jovanova 3:5). On je došao kao Utelovljeni Čovek kako bi omogućio žrtveni prinos za greh. Jedno vreme su bile dopuštene životinje kao žrtveni prinos, ali sve šta su te žrtve mogle da učine bilo je da prekriju grehe svetih Starog Zaveta. Za odnošenje, uklanjanje greha, bila je potrebna bolja krv od životinjske krvi. Bolja krv bila je ljudska krv, ali trebalo je da bude bezgrešna ljudska krv. Ovaj zahtev isključio je svako ljudsko biće koje je ikada postojalo od pada Adama pa nadalje, uz jednu iznimku, a ta iznimka je Bog-Čovek, Ješua. Kao rezultat Utelovljenja, On je postao čovek. Zato što je bio u obličju čoveka, On je imao ljudsku krv, i stoga, bolju krv od životinjske krvi. Isus je imao bezgrešnu ljudsku krv; iz tog razloga, On je bio sposoban da postane žrtveni prinos za greh.

Peto, Utelovljenje je uništilo dela Đavola; kako bi njegov rad bio neučinkovit (Jovan 12:31; 16:11; Kološanima 2:15; Jevrejima 2:14; I Jovanova 3:8). Od ovih pet odlomaka možda najjasniju izjavu ove činjenice nalazimo u Jevrejima 2:14: ***Dakle, budući da su deca dionici tela i krvi, tako i sam u tome uze udela da smrću uništi onoga koji imaše moć smrti, to jest đavola.***

Šesto, Utelovljenje je osposobilo Ješuu da bude milosrdan Veliki Sveštenik. Ovo je izuzetno naglašeno u Poslanici Jevrejima (Jevrejima 2:17-18; 5:1-2; 8:1; 9:11-12,14). Jevrejima 2:17-18 sledi tvrdnju o Utelovljenju iz stiha 14, a onda kaže da je ono učinilo da On može da bude ***milosrdan i veran velesveštenik.*** Odlomak u Jevrejima 5 stavlja naglasak na sledeće; da bi neko mogao da bude pravi sveštenik, taj mora da bude čovek. Stoga, da Isus nije postao pravi čovek, On ne bi mogao da bude velesveštenik. Postavši čovek, postavši Utelovljen, On je mogao da postane, i da i dalje jeste, i nastavlja da bude, Veliki Sveštenik onih koji veruju. Ovo ga je isto tako učinilo sposobnim i da prinese žrtveni prinos, jer samo sveštenici to mogu da čine. On je bio sposoban da prinese bolju žrtvu – Svoju krv – a ne životinjsku krv.

Sedmo, Utelovljenje je bilo ispunjenje Davidovog Saveza. Davidov savez je obećao da će Davidov Potomak sedeti na Davidovom tronu zauvek. Bilo je neophodno da Ješua

postane istinski čovek, kroz Devicu Mariju, jer ona je bila član Kuće Davidove, tako da je i Isus član Kuće Davidove. Zato što je On i Bog i čovek, On živi večno, i On će da vlada na Davidovom tronu zauvek (Luka 1:31-33, 68-70).

Osmo, Utelovljenje je potvrdilo obećanja Božija (Rimljani 15:8-9) koja su predviđena u Starom Zavetu. Kako bi ova proroštva mogla da se ispune, Utelovljenje je moralo da se desi.

Deveto, Utelovljenje je učinilo mogućim da Ješua Mesija postane preuzvišen (Filipljani 2:9-11). Preuzvišenje je moglo da dođe samo kroz patnju. Bog, kao sam Bog, nije sposoban za patnju. Ali kada je Bog Sin postao čovek, On je tada bio sposoban za patnju, On je propatio poniženje i mnogo više od toga. Kao rezultat toga, On je preuzvišen. I ovo je, takođe, jedan od ciljeva Utelovljenja.

Deseto, Utelovljenje je ponovno uspostavilo autoritet čoveka nad zemljom (Jevrejima 2:5,9). Čovek je bio taj kome je Bog dao autoritet nad zemljom. Ali, čovek je izgubio tu vlast kada je Sotona prouzročio njegov pad; Sotona je uzurpirao autoritet nad zemljom, autoritet koji je dan čoveku (Jovan 12:31; 14:30; 16:11; II Korinćanima 4:4; I Jovanova 5:19). Mesija je porazio Sotonu; sada, kao čovek, On mora da obnovi ljudsku vlast nad zemljom, i On će to učiniti u Carstvu.

Jedanaesto, Utelovljenje je mnoge sinove privelo u slavu (Jevrejima 2:10-11). I ovo je, takođe, zahtevalo Utelovljenje.

I dvanaesto, Utelovljenje je izbacilo vernike od straha od smrti (Jevrejima 2:15). I ovo je, takođe, postignuto kroz Utelovljenje.

IV. KARAKTER UTELOVLJENOG MESIJE

U Svojoj ljudskosti, kakav je karakter imao Bog-Čovek? Utelovljenje je proizvelo sedam karakteristika u Isusu.

Prvo, On je bio apsolutno svet (Luka 1:35; Jovan 8:46; 14:30; Dela 2:27; 3:14; 4:27; Jevrejima 7:26).

Drugo, On je bio bezgrešan (II Korinćanima 5:21; Jevrejima 4:15; I Petrova 2:22; I Jovanova 3:5).

Treće, On je posedovao istinsku, izvornu ljubav. Zato što je On bio i Bog i čovek, On je mogao da voli i na Božanski način i na ljudski način. U svakom slučaju, ljubav koju je On izražavao bila je istinska i izvorna ljubav (Marko 10:21; Jovan 13:1; 14:31; 19:25-27; Galatima 2:20; Efescima 3:19; 5:25).

Četvrto, On je bio istinski pokoran (II Korinćanima 8:9; Filipljanima 2:5-8).

Peto, On je bio istinski krotak (Matej 11:29; II Korinćanima 10:1).

Šesto, On je živeo život molitve (Matej 14:23; Marko 1:35; Luka 6:12; 22:44; Jovan 17:1-26; Jevrejima 5:7).

Sedmo, On je bio radnik koji je radio bez prestanka (Jovan 5:17; 9:4). Međutim, On nije bio „radoholičar”, jer On je znao kada da se odmakne i stane. On je znao kad da se povuče iz mase, i On je znao kada da ode u pustinju za počinak i molitvu.

Ovo je sedam karakteristika Mesije koje su proizašle iz Utelovljenja. Kao što smo već pomenuli, jedan od razloga za Utelovljenje je bio da se uspostavi primer po kojem treba da se živi. Ovih sedam karakteristika čine upravo to i treba da ih oponašaju vernici u svom svakodnevnom duhovnom življenju.

V. LJUDSKOST MESIJE

Utelovljenje je rezultiralo Bićem koje je Bog i čovek: Isus je bio istinski Bog i istinski čovek. Ima li nekih dokaza da je Ješua bio uistinu čovek, istinski, pravi čovek i da nije imao samo privid čoveka? Postoji deset načina da se pokaže da je Ješua uistinu bio pravi čovek.

Prvo, Njegova ljudskost se vidi u tome da je On imao sve bitne stvari koje sačinjavaju ljudsku prirodu: telo, dušu, i duh. Prvo, On je imao pravo telo (Matej 26:12, 26, 28; Luka 2:21; 24:39; Jovan 2:21; Jevrejima 2:14; 10:5, 10). Drugo, On je imao dušu (Matej 26:38; Jovan 12:27; Dela 2:27). Treće, On je imao ljudski duh (Marko 2:8; 8:12; Luka 23:46; Jovan 11:33; 13:21). Isus je očigledno imao sve bitne stvari koje sačinjavaju ljudsku prirodu.

Drugo, Njegova ljudskost je vidljiva u tome da se On rodio poput svakog drugog čoveka. Još jednom, nije Njegovo rođenje to što je čudesno, već je Njegovo začecje čudesno. Njegovo rođenje je bilo kao i kod svakog drugog ljudskog bića (Matej 1:18-2:12; Luka 1:26-38; 2:1-20). Ovo je nešto što se iznosi kao doktrina u Galatima 4:4 gde Pavle piše da je Isus *rođen od žene*.

Treće, Njegova ljudskost vidljiva je u tome da je On imao ljudske pretke, jer je bio u srodstvu sa Avraamom i Davidom (Matej 1:1; Rimljani 1:3).

Četvrto, Njegova ljudskost je vidljiva u tome da je On imao ljudska imena. On se zvao Isus, ili Ješua, uobičajeno ime za čoveka u tom vremenu. On je nazivan i *Sinom Čovečjim* osamdeset i dva puta, a to je naslov koji naglašava Njegovu ljudskost.

Peto, Njegova ljudskost vidljiva je i u tome da su ga drugi zvali čovekom, Jovan Krstitelj nazvao ga je čovek u Jovan 1:30; mnoštvo ga je nazvalo čovek u Jovan 10:33; Petar ga je nazvao čovek u Delima 2:22; i Pavle ga je nazvao čovek u Delima 13:38; Rimljanima 5:15; I Korinćanima 15:21, 47; Filipljanima 2:8; i I Timoteju 2:5.

Šesto, Njegova ljudskost je vidljiva i u tome da je On nazvao samog Sebe čovek, u Jovan 8:40.

Sedmo, Njegova ljudskost je vidljiva u tome da je On bio podložen svim zakonima ljudskog rasta i razvoja (Luka 2:40, 52). Poput svakog drugog ljudskog bića, On je rastao u četiri područja: mentalno, fizički, duhovno, i društveno.

Osmo, Njegova ljudskost je vidljiva u tome da je bio podložen svakom ljudskom iskustvu: bio je gladan (Matej 4:2; 21:18); bio je žedan (Jovan 19:28); bio je umoran (Jovan 4:6); bio je pospan (Matej 8:24). Bio je podložen svakom ljudskom osećaju: ljubav (Marko 10:21); sažalevao je (Matej 9:36); bes i tuga, On je to pokazao koristeći bič i plačući (Marko 3:5; Jovan 11:35; Jevrejima 5:7). Nadalje, bio je u smrtnoj teskobi (Luka 22:44), bio je potresen u duši (Jovan 12:27); bio je kušan (Jevrejima 2:18; 4:15); On je bio u potrebi da moli (Matej 14:23; Marko 1:35; Luka 6:12). Sve su ovo dokazi Njegove ljudskosti.

Deveto, u Njegovoj ljudskosti, On je imao ograničenu spoznaju; postojale su stvari koje nije znao. Dva primera ove ograničene spoznaje su Marko 13:32 i Jovan 11:34.

I deseto, Njegova ljudskost očigledna je u činjenici da je On umro (Jovan 19:30, 34; Jevrejima 2:14; 5:8).

VI. PONIŽENJE MESIJINO

Deo čovečnosti Isusa uključuje Njegovo poniženje. Postoji Biblijska doktrina koju teolozi nazivaju „Poniženje Mesijino”. Njegovo poniženje vidljivo je na dvanaest različitih načina.

Prvo, Njegovo poniženje uključuje samo Utelovljenje. Činjenica da je Bog postao čovek jeste „korak dole”, poniženje (Galatima 4:4; Filipljanima 2:6-7; Jevrejima 2:14).

Drugo, Njegovo poniženje vidljivo je u tome što je On bio u sličnosti grešnom telu. On je izgledao poput grešnog ljudskog bića. I ovo je, takođe, deo Njegovog poniženja (Rimljanima 8:3; Filipljanima 2:7).

Treće, Njegovo poniženje vidljivo je u tome da je rođen u uslovima i položaju niskog društvenog statusa. Da bi stvar bila gora, On nije rođen u bogatoj porodici, već u porodici koja je bila jako siromašna. Matej 2:23 nam kaže da je od svih mesta u kojima je mogao da odrasta, On odrastao u gradu koji je bio na lošem glasu: u Nazaretu. I zato što je odrastao u Nazaretu nazvan je Nazarećanin, i to nije bila pohvala za nekog. To nije bio naziv poštovanja prema nekom. ***Iz Nazareta, može li šta dobro da dođe?*** Bila je popularna izreka. Bio je to grad lošeg ugleda. Nadalje, Matej 8:20 kaže, da On nije imao nikakvog ličnog imetka. Luka 2:7 nam govori da je rođen u štali i da je položen u jaslje. Luka 2:22-24 uči nas da je rođen u porodici koja je bila tako siromašna, da je sve šta su mogli da prinesu kao žrtveni prinos bile dve grlice, a to je bio i znak njihove ekonomske bede. II Korinćanima 8:9 kaže, da On posredstvom Utelovljenja ***posta siromašan***.

Četvrto, Njegovo poniženje vidljivo je u tome da je On **rođen pod Zakonom** (Galatima 4:4). On je morao Samog Sebe da podloži Zakonu koji je od Njega Samog i potekao. I to je, takođe, deo poniženja Isusovog.

Peto, Njegovo poniženje je vidljivo u tome da je On morao da podloži Sebe ograničenjima ljudskosti. To je doktrina o **Kenozí**, a to znači „Ispražnjenje”. Ovo je zaključak Filipljanima 2:5-11. I to znači, da iako On nije izgubio nijedan od Svojih Božanskih atributa, On ih jeste koristio na ograničen način. Upravo to korištenje Božanskih atributa na jedan ograničen način isto tako jeste deo Njegovog poniženja.

Šesto, Njegovo poniženje vidljivo je u tome da je On morao da prođe sve nevolje i jade života o kojima smo pre govorili pod naslovom „Ljudskost Mesije”, i to je, takođe, bio znak Njegovog poniženja (Jovan 7:5; Jevrejima 4:15; 12:3).

Sedmo, Njegovo poniženje vidljivo je u tome da je On postao sluga i služio je poput najnižeg sluge. Ovo je jako dobro oslikano u Jovan 13:1-11, gde On učenicima pere noge. I ovo je isto tako iznešeno kao doktrina u Filipljanima 2:7.

Osmo, Njegovo poniženje je vidljivo u tome da je On nosio grehe čoveka; On je morao da nosi grehe čovečanstva. I to je bilo poniženje za Njega koji je bio apsolutno svet i bezgrešan (II Korinćanima 5:21; I Petrova 2:24).

Deveto, Njegovo poniženje vidljivo je u tome da je On podneo prokletstvo koju nosi smrt na krstu. Od svih načina na koje se mogla izvršiti egzekucija, najneplemenitiji način, način koji nosi najveće poniženje jeste smrt vešanjem o drvo. Ovo je u Jevrejskoj kulturi i običajima smatrano smrću koja najviše degradira i ponižava. Tako da je i to, takođe, deo Njegovog poniženja (Galatima 3:13; Jevrejima 12:2).

Deseto, Njegovo poniženje vidljivo je i u Njegovoj smrti. Sama činjenica da je On, Bog-Čovek, Sveti i Bezgrešni, morao da bude podvrgnut smrti bilo je deo Njegovog poniženja (Filipljanima 2:8).

Jedanaesto, Njegovo poniženje je vidljivo u Njegovoj sahrani. Činjenica da je On trebao da bude sahranjen kao i svaki drugi čovek bio je znak Njegovog poniženja (Matej 27:59-60; Dela 13:34-35; I Korinćanima 15:4). Poniženje Njegove sahrane vidi se i u tome da niko od ljudi koji su bili bliski sa Ješuom, tokom Njegova života i službe, nije bio uključen u Njegovu sahranu. Isus je pokopan od strane dva čoveka, koji su do tog trenutka, bili tajni, vernici iz daljine: Josif iz Arimateje i Nikodim.

I dvanaesto, Njegovo poniženje vidljivo je u Njegovom silasku u **Šeol**, ili Had. On je, takođe, morao da siđe u to privremeno mesto zatočeništva za svete (Dela 2:27, 31; Efescima 4:9; I Petrova 3:18-19).

Ovo su dvanaest tačaka koja jasno uče koncept o poniženju Mesije, koja itekako imaju veze sa Njegovom ljudskosti, koja opet sačinjavaju i deo su koncepta Utelovljenja.

Dok posmatraju sve ove stvari u kojima je Ješua podložio Sebe, dok posmatraju sve te tačke Njegovog poniženja, vernici nikako ne bi smeli da propuste priliku da se podsete zašto je tačno On sve to učinio. Razlog je da bi On mogao da postane Zamenska Žrtva umesto njih. On je živio kao čovek, i umro kao čovek, ali je umro zamenskom smrću za grehe čovečanstva.

Dok vernici prolaze kroz patnje ljudskog življenja, dok proživljavaju oduzimanja, ili poniženja, uvek bi trebalo da imaju ovu sliku jasnu u svojim mislima: da njihove patnje nisu ništa, niti da će ikada patiti išta što bi moglo da se poredi sa patnjama Ješue Mesije. Ukoliko ovo bude predmet njihovih misli, videće kako je veliku stvar On učinio, i razumeće da je On to učinio za njih. Vernici bi uvek trebalo da budu zahvalni, zato što je On bio voljan da bude ponižen, kako bi omogućio spasenje i moć da se proživi ovaj život. Kada pate, neka njihova reakcija ne bude protiv Boga. Neke upamte da kada pate, tada su suzajedničari Njegove patnje. Biblija obećava da ukoliko pate sa Njim, sa Njim će biti i proslavljeni.

VIII. BOŽANSTVO MESIJE

Utelovljenje je kao rezultat imalo Osobu koja je i čovek i Bog. Pre smo pokazali da je On bio istinski čovek, da je posedovao istinsku ljudskost. Utelovljenje nije značilo da se On odrekao bilo kog dela Svog Božanstva. Ono nije bilo nikakvo umanjivanje Božanstva, već je savršeno Božanstvo zadržano i na Njega je dodana ljudska priroda. Evo sedam dokaza Njegovog Božanstva.

Prvo, Ješua je imao sva Božanska imena. Postoji sedam primera za Njegova Božanska imena. On je nazvan Bog (Jovan 1:1; 20:28; Jevrejima 1:8); **Sin Božiji** (Matej 16:16); kao i **Sin Čovečji**; **Gospod** (Matej 22:34-35; Dela 9:17); **Alfa i Omega**, izraz koji znači „početak i kraj” (Otkrivenje 1:8); **prvi i poslednji** (Otkrivenje 1:17); slika (Kološanima 1:15). Grčka reč za **slika** znači „prototip”, **slika** u svojoj otkrivenoj stvarnosti; On je vidljivo očitovanje **Boga nevidljivoga**. I poslednje Božansko ime jeste **pravi odraz** (Jevrejima 1:3); On je tačan i potpun otisak Božije prirode.

Drugo, On je posedovao sve osobine, atribute Božije. Ima deset atributa koji dokazuju Njegovo Božanstvo. Prvo, On ima osobinu večnosti (Mihej 5:2; Jovan 1:1; 8:58; Kološanima 1:17; Jevrejima 1:11). Drugo, On ima osobinu nepromenljivosti; On se ne menja (Jevrejima 1:10-12; 13:8). Treće, On ima osobinu samo-postojanja (Jovan 1:1-3; 5:26). Četvrto, On je život (Jovan 1:4; 14:6; Dela 3:15). Peto, On ima svu puninu Božanstva (Kološanima 2:9); sve šta je istina o Bogu Ocu i o Bogu Duhu Svetom, isto tako je istina i o Sinu. Šesto, On ima osobinu svetosti (Jevrejima 7:26). Sedmo, On ima osobinu suverenosti; On je suvereni Bog (Matej 28:18; Jovan 5:27; 17:2; Dela 2:36; I Korinćanima 12:3; Filipljanima 2:9-10; Kološanima 1:18; I Petrova 3:22; Otkrivenje 19:16). Osmo, On ima osobinu svemoći; On je svemoguć (Luka 8:25; Jovan 10:18; I Korinćanima 15:25, 28; Filipljanima 3:21; Kološanima 1:16-17; I Timoteju 1:12; Jevrejima 1:3; 7:25; Juda 24; Otkrivenje 1:8). Deveto, On ima osobinu sveznanja, On je sveznajući (Matej 11:27; Jovan

1:48; 2:25; 10:15; 13:1, 11; 16:30; 18:4; 19:28; I Korinćanima 4:5; Kološanima 2:3; Otkrivenje 2:23). I dok je On u Svojoj ljudskosti imao ograničenu spoznaju, u Svom Božanstvu On jeste sveznajući. Deseto, On ima osobinu sveprisutnosti; On je na svakom mestu (Matej 18:20; 28:20; Jovan 3:13; 14:18, 20, 23). Stoga, On ima sve osobine Božanstva.

Treće, On čini dela koja samo Bog može da čini. Postoje šest primera Njegovih dela. Prvo, On čini delo stvaranja (Jovan 1:3, 10; I Korinćanima 8:6; Kološanima 1:16; Jevrejima 1:3, 10). Drugo, On čini delo očuvanja Stvaranja (Kološanima 1:17; Jevrejima 1:3). Treće, On ima moć da oprašta grehe (Matej 9:2, 6; Luka 5:24; 7:47-48). Četvrto, On je Onaj koji šalje Duha Svetog, a to je nešto što samo Bog može da učini (Jovan 15:26). Peto, On će podići mrtve, I pravedne i nepravedne (Jovan 6:40). Šesto, On je Onaj koji će da izvrši konačni sud (Matej 25:31-46; Jovan 5:22-27; Dela 17:31; II Korinćanima 5:10; II Timoteju 4:1). On čini dela Božija i to dokazuje Njegovo Božanstvo.

Četvrto, Njegovo Božanstvo se vidi u tome da je obožavanje pripisano Njemu (Matej 14:33; Jovan 9:38; 20:28; Filipljanima 2:10; Jevrejima 1:6).

Peto, Njegovo Božanstvo je vidljivo u tome da je On taj koji daje besmrtnost (Jovan 5:28-29; 6:39-40; 17:2; Filipljanima 3:21).

Šesto, Njegovo Božanstvo vidljivo je u Njegovoj povezanosti sa Trojstvom. Prvo, On je povezan sa Bogom Ocem (Jovan 10:30; 14:23). Drugo, On je povezan i sa Ocem i sa Duhom Svetim (Matej 29:19; II Korinćanima 13:14).

I sedmo, Njegovo Božanstvo vidljivo je u Njegovim Božanskim tvrdnjama, ili prizivima na Božanstvo. Prvo, On je tvrdio da uživa najbliži mogući odnos sa Bogom, i to tako da je poznavati Boga, isto što i poznavati Mesiju (Jovan 8:19; 14:7); videti Mesiju, značilo je videti Boga (Jovan 12:45; 14:9); primiti Njega, značilo je primiti Boga (Marko 9:37); častiti Njega, jeste častiti Boga (Jovan 5:23). On je rekao: ***Ja i Otac jedno smo*** (Jovan 10:30). Drugo, On je tvrdio da je On objekt vere koja spašava (Matej 11:28; Jovan 3:36; 14:1; 17:3). Treće, On je iznosio tvrdnje o apsolutnoj vlasti nad Svojim sledbenicima, pravo koje samo Bog može da polaže na one koji ga slede (Matej 10:37-39). Četvrto, On je iznosio tvrdnje o suverenitetu nad zakonima i institucijama Božijim: On je tvrdio da je Gospod od Hrama (Matej 12:6); ***Gospodar od Šabata*** (Matej 12:8); Gospod od Carstva Božijeg (Matej 16:19); i da On ima suverenitet nad Novim Savezom (Matej 26:28).

Činjenica da je Ješua iznosio ove Božanske tvrdnje, znači jednu od tri mogućnosti: ili je On bio varalica, ili je zavaravao Samog Sebe, ili je On uistinu bio Onaj za kog se izdavao da jeste. Oni koji poznaju Njega, znaju da On uistinu jeste Onaj koji On tvrdi da jeste: njihov Mesija, njihov Spasitelj, i njihov Bog.

Napomena prevodioca: Za prevod ovog MBS-a činilo mi se dobro da prevodim Biblijske tekstove iz Engleske verzije prevoda koja je korištena u ovoj studiji. Pri tome mi je od velike pomoći bila Varaždinska Biblija – izdanje Hrvatskog Biblijskog Nakladnika, 2012. Koristio sam i Savremeni Srpski Prevod u izdanju Hrišćanskog evangelizacionog centra iz Bačkog Petrovca.

Prevod: Branko Gotovac 2018.